

Arrest

nr. 189 668 van 12 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 januari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 maart 2017 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 mei 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. VEREECKE, die *loco* advocaat V. DE RUYCK verschijnt en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 5 januari 2010 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Uit een woonstcontrole van 12 januari 2011 blijkt dat de verzoekende partij niet op het opgegeven adres woont. Derhalve werd op 15 februari 2011 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 2 mei 2011 dient de verzoekende partij een beroep in tot nietigverklaring tegen de beslissing van 15 februari 2011 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 10 april 2012 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Bij arrest met nummer 80 434 van 27 april 2012 verwerpt de Raad het beroep, gericht tegen de beslissing van 15 februari 2011, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 25 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 10 april 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

Eveneens op 25 juli 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 augustus 2012 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in de hoedanigheid van bloedverwante in de neergaande lijn.

De 4 december 2012 neemt de burgemeester van Deinze de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij op 5 januari 2013 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij arrest met nummer 140 154 van 4 maart 2015 vernietigt de Raad de beslissing van 4 december 2012.

Op 1 september 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij beroep aan bij de Raad. Bij arrest van 12 februari 2016 met nummer 162 005 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring van de verzoekende partij.

Op 19 augustus 2016 vraagt de verzoekende partij de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aan, in de hoedanigheid van bloedverwante in de neergaande lijn.

Op 30 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 04.08.2016 werd ingediend door:

Naam: O.(...) Voorna(a)m(en): M.(...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 17.06.1983 Geboorteplaats: T.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te : (...)

om de volgende reden geweigerd :

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie Artikel 40bis §2,3° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: 'Als burger van de Unie worden beschouwd: 3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.' Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt het volgende: ' de familieleden vermeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° of 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Betrokkene diende een aanvraag in, in functie van zijn moeder H.(...) K.(...) geboren te L. op 10.12.1952 van Belgische nationaliteit. Betrokkene is ouder dan 21 jaar, vandaar dat dient aangetoond te worden dat hij ten laste is. Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving hiervan legt betrokkene de volgende documenten voor : attest van het OCMW dd 27.09.2016 dat de betrokkene geen OCMW-steun krijgt, een attest op naam van de referentiepersoon ontbreekt. Document van de CM dd 10.10.2016 waaruit blijkt dat betrokkene aangesloten is bij de mutualiteit, attest van onvermogen opgesteld op 08.05.2015 door de bevoegde overheden van het land van herkomst op verklaring van betrokkene, documenten van T E. [...] sprl, documenten Western Union, een geregistreerd huurcontract ,een "attestation administrative" dd 22.08.2012 waaruit moet blijken dat betrokkene geen familie heeft in Marokko en bewijzen van bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon ahv verschillende stortingen door de kinderen.

Aan de hand van de voorgelegde documenten kan er niet toe worden besloten dat betrokkene ten laste was van de referentiepersoon. Naar het verleden toe ontbreekt het bewijs dat de referentiepersoon betrokkene reeds financieel/materieel ten laste had van in het land van herkomst of origine. De leesbare bewijzen van geld dat overgemaakt werd, zijn bewijzen dat N.(...) O.(...) aan betrokkene geld heeft overgemaakt, niet de referentiepersoon (of haar eventuele echtgenoot). Wat betreft het attest van onvermogen van 8.05.2015, dit blijkt enkel naar aanleiding van de verklaringen van betrokkene zelf te zijn opgesteld door de Marokkaanse autoriteiten. Gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kan dit document niet in overweging genomen worden. Het is trouwens niet helemaal duidelijk wat betrokkene er mee wenst te bewijzen, in het attest is enkel opgenomen dat betrokkene geen belastingen heeft betaald op een woning, noch gemeentelijke belastingen. Er is nergens opgenomen dat betrokkene geen vermogen heeft in Marokko, geen onroerende goederen heeft in Marokko of een beroep en dus een inkomen had noch over welke periode dit attest zou moeten getuigen. De relevantie van het attest en de bewijswaarde is daarom niet duidelijk. Gezien deze bevindingen moet dus alvast worden vastgesteld dat betrokkene voorafgaand aan de komst naar België niet afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Voor wat betreft het ten laste zijn in België dienen ook een aantal bezwaren te worden gemaakt. Uit het geheel van het dossier blijkt dit niet het geval te zijn. Zo bleek, bij de vorige weigeringsbeslissing dd. 1.09.2015, dat betrokkene niet als 'ten laste' kon worden beschouwd omdat hij zelf een inkomen heeft uit tewerkstelling. Deze keer werd nav de aanvraag daarvan niets voorgelegd, echter uit consultatie van de databank van de RSZ (Dolsis) blijkt de situatie ongewijzigd. Betrokkene heeft een eigen inkomen en kan derhalve niet als 'ten laste' worden beschouwd overeenkomstig art. 40ter, dat teruggrijpt naar art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Wat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon betreft, legt zij deze keer verschillende stortingen van de kinderen voor. Bij de vorige beslissing tot weigering van een verblijf dd 01.09.2015 bleek echter dat de referentiepersoon OCMW steun kreeg, waardoor zij ten laste is/was van de sociale bijstand, hier wordt nu niets meer over gezegd. Men dient zich dus de vraag te stellen of de referentiepersoon nog steeds al dan niet ten laste is van het OCMW. Bij gebrek aan een nieuw attest van het ocmw waaruit het tegendeel blijkt, kan niet worden uitgesloten dat de referentiepersoon nog steeds sociale bijstand geniet, gezien haar leeftijd is het best mogelijk dat het intussen niet meer is in de vorm van leefloon, maar wel in de vorm van inkomstengarantie voor ouderen (uitbetaald door de Rijksdienst van pensioenen).

Alle andere voorgelegde documenten zoals een attest van inburgering en meerdere deelcertificaten voor het volgen van opleidingen doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen.

Van minderjarige kinderen van betrokkene is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Een groot deel van de familie van

betrokkene blijkt inderdaad sinds jaren woonachtig in België. Wanneer betrokkene zelf precies is aangekomen in België en in hoeverre hij hier ononderbroken heeft verbleven is niet helemaal duidelijk, echter betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan jarenlang (illegaal) verblijf in België, door het achtereenvolgend indienen van verblijfsaanvragen die geen van allen gegrond bleken. Hij is naar alle waarschijnlijkheid in 2012 voor het eerst naar België gekomen, hij was toen reeds een volwassen persoon. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij een eigen gezins- en familieleven kan opbouwen in het land van herkomst, zonder nabijheid van een aantal familieleden, te meer daar hij kennelijk over de professionele kwaliteiten beschikt, alsook intussen de nodige ervaring door tewerkstelling in België, om zelfstandig in zijn eigen bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Door de aanwezigheid van andere familieleden in België kan evenmin worden gesteld dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk zou zijn voor de referentiepersoon. Wel integendeel, uit de voorgelegde stukken blijkt wel degelijk dat zij begaan zijn met haar welzijn.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) *“doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”*

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 40bis, 40ter en 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet en van de hoorplicht.

3.1.1. De verzoekende partij vat haar middel als volgt samen:

“ Verwerende partij heeft zich bij haar beslissing niet afdoende geïnformeerd, dan wel heeft zij de feiten en de stukken niet correct geïnterpreteerd. Vervolgens heeft zij zich gesteund op deze feiten die niet correct zijn dan wel onvolledig zijn, minstens niet correct geïnterpreteerd zijn, om onredelijkerwijze te beslissen dat verzoeker niet ten laste zou zijn van zijn moeder conform artikel 40bis en ter Vw.

Verwerende partij trekt de stukken van verzoeker in twijfel doch levert zelf geen tegenbewijs aan van deze stukken. Verwerende partij verwijt verzoeker dat hij niet de juiste documenten naar voor legt. Hoe kan verzoeker bewijzen dat hij geen inkomen of vermogen in Marokko had/heeft. Het leveren van dergelijk negatief bewijs is onmogelijk. Indien verwerende partij weet welk document volgens haar daarvoor geschikt is, dan past het dat verwerende partij aan verzoeker laat weten welk document hij naar voor moet brengen. Een algemene mededeling: “bewijzen van financiële steun in het verleden” voldoet niet. Nochtans rust op grond van het zorgvuldigheidsbeginsel op verwerende partij de verplichting om uit eigen beweging de nodige informatie te vergaren dan wel ervoor te zorgen dat deze haar bezorgd wordt, desgevallend door specificatie van de noodzakelijke stukken.

Verwerende partij negeert dat verzoeker student was in Marokko en derhalve logischerwijze ten laste was van zijn moeder. Ten laste van wie zou verzoeker anders geweest zijn?? Verwerende partij is derhalve niet op zorgvuldige wijze, minstens op onredelijke wijze tot haar besluit gekomen dat verzoeker in Marokko niet ten laste was van zijn moeder. Verwerende partij dient niet enkel rekening te houden met de stukken doch ook met de feiten: in casu het statuut van verzoeker: student.

Verwerende partij is tevens onredelijk alwaar zij opwerpt dat de geldtransfers aan verzoeker niet door de referentiepersoon gebeurden doch door N. O. [...]. N.O. [...] is echter de zus van verzoeker die op dat ogenblik inwoonde bij haar moeder (=de referentiepersoon) in België en de zaken regelde voor haar moeder zoals verzoeker dit nu ter harte neemt. Verwerende partij is onredelijk alwaar zij stelt dat met deze betalingen geen rekening kan gehouden worden.

Ook wat de situatie in België betreft negeert verwerende partij de feitelijke gegevens die haar gekend waren en duidelijk aantonen dat verzoeker wel degelijk ten laste was van zijn moeder. Ten onrechte werd door verwerende partij het gegeven genegeerd dat verzoeker feitelijk samenwoont in België bij zijn moeder die de huur betaalt en die zijn kosten draagt.

Ten onrechte volhardt verwerende partij dat verzoeker zou hebben gewerkt in België in de maanden voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf.

Het is verwerende partij uiteraard toegelaten om ambtshalve onderzoek te voeren naar de actuele arbeidssituatie van de verzoeker, maar zij moet zich er dan wel, in het kader van een zorgvuldige voorbereiding en een correcte feitenvinding, voor hoeden zich niet te steunen op informatie die incorrect of involledig is (De RvV oordeelde in die zin onder meer in arrest nr. 170.876 dd. 29.06.2016). In casu consulteerde verwerende partij de databank van de RSZ om hieruit te concluderen dat verzoeker een inkomen zou hebben uit tewerkstelling. Het feit dat verzoeker daar gekend is, betekent nog niet dat verzoeker daadwerkelijk heeft gewerkt.

Het was echter onmogelijk voor verzoeker om in die periode te werken. Verzoeker was op dat ogenblik immers niet in het bezit van een verblijfsrecht. Dit blijkt duidelijk uit zijn historiek van het vreemdelingenregister (zie stuk 16). Verwerende partij kan moeilijk ontkennen niet op de hoogte te zijn van deze onmogelijkheid om te werken zonder verblijfsvergunning.

Verzoeker heeft weliswaar in het verleden af en toe gewerkt middels interim dagcontracten, vandaar dat hij gekend staat in de databank, doch enkel in de periode waarin hij legaal verblijf had in België en recht had om te werken. Verzoeker had m.a.w. in de vele maanden voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf geen inkomen uit tewerkstelling en leefde samen met zijn moeder o.a. van de geldsommen die zijn zussen en broers op geregelde tijdstippen overmaken. Het is die periode die verzoeker in beoordeling had moeten nemen en geen andere.

Verwerende partij komt dan ook op onredelijke wijze en met schending van de zorgvuldigheidsplicht tot de beslissing dat verzoeker niet ten laste kan worden beschouwd.

Bovendien had verzoeker minstens kunnen worden gehoord omtrent de omstandigheden van zijn arbeidssituatie. Wat verwerende partij ook opmerkt, zij deed dit niet. Het recht om te worden gehoord maakt immers integraal deel uit van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (RvV nr. 170.876 van 29 juni 2016; RvS nr. 233.719 van 3 februari 2016). Het had verwerende partij toegelaten de vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden in rekening te nemen waardoor deze procedure, zonder deze onregelmatigheid, een andere afloop had kunnen hebben.

Vervolgens schendt de beslissing duidelijk de artikel 40bis en 40ter Vreemdelingenwet door te stellen dat het inkomen van de moeder van verzoeker onvoldoende is om een bijkomend persoon ten laste te nemen en bijgevolg moet besloten worden dat verzoeker niet ten laste is. Verwerende partij voegt alzo eigenlijk een bijkomende voorwaarde toe aan de artikelen 40bis en 40 ter Vreemdelingenwet.

Dat deze artikelen immers geenszins het bewijs vragen dat de Belg ten laste van wie de verzoeker is over voldoende inkomen beschikt.

Dat het gezin van verzoeker wel degelijk over de vereiste, stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt welke voldoende zijn om ook verzoeker te laste te nemen. De referentiepersoon beschikt immers (nog steeds) over een leefloon alsook over geldsommen die zijn zussen en broers op geregelde tijdstippen overmaken.

Het gezin beschikt over voldoende inkomsten, zodat er sprake is van een schending van artikel 40ter Vw alsook van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel door enkel het leefloon in rekening te brengen.

Voor het overige verwijst verzoeker naar zijn verzoekschrift.

Gelet op het bovenstaande is het eerste middel ernstig.”

3.1.2. De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Op grond van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet worden beschouwd als familielid van een Belg:

“(...) de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een Belg indiende, met name in functie van gezinshereniging met haar Belgische moeder. Aangezien de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt, *in casu* haar Belgische moeder.

De beslissing tot weigering van verblijf berust in feite op drie motieven. Er wordt verwezen naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie te genieten, omdat de verzoekende partij niet aantoonde dat zij reeds in het land van herkomst financieel/materieel ten laste was van de referentiepersoon, omdat zij niet aannemelijk maakte dat zij in België ten laste is van de referentiepersoon daar uit de databank van de RSZ blijkt dat zijzelf een inkomen uit tewerkstelling heeft en uit de vorige beslissing bleek dat de referentiepersoon OCMW-steun kreeg, nu hiervan geen bewijzen worden neergelegd maar toch niet aannemelijk wordt gemaakt dat de situatie gewijzigd is.

Slechts indien gegronde kritiek wordt geuit tegen de verschillende motieven kan dit aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20.

Opdat kan worden aanvaard dat verzoekende partij ten laste is van haar Belgische moeder dient het bewijs voor te liggen dat zij materieel wordt ondersteund door de Belgische ascendent die in België verblijft omdat zij niet in haar eigen basisbehoeften kan voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dienaangaande kan worden verwezen naar rechtspraak van de Raad van State aangaande het begrip ‘ten laste’ (RvS 1 maart 2006, nr. 155.649) en naar analogie naar de interpretatie van het begrip door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest ‘Jia’, waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat onder ‘te hunnen laste komen’ moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan teneinde in zijn basisbehoeften te voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. De noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel. Er dient te worden nagegaan of er aldus sprake is van ‘een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid’ (cf. HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 9 januari 2007). Het is mogelijk dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan zich ertoe verbindt de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid (HvJ C-1/05, *Yunying Jia t. Migrationsverket*, 2007, 43).

Ook uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423/12 van 16 januari 2014) blijkt:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

De verwerende partij heeft de door de verzoekende partij aangehaalde wetsbepalingen aldus niet geschonden door erop te wijzen dat verzoekende partij om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd een afhankelijkheidsrelatie dient aan te tonen tussen haarzelf en de referentiepersoon in haar land van herkomst. Door aldus te oordelen, heeft verwerende partij immers een interpretatie gegeven aan het begrip ‘ten laste’ dat in overeenstemming is met deze die aan dit begrip wordt gegeven door het Hof van

Justitie van de Europese Unie dat aangaf dat "[d]e situatie van afhankelijkheid moet [...] bestaan in het land van herkomst van het betrokken familielid op het ogenblik dat hij verzoekt om zich te voegen bij de burger van de Unie te wiens laste hij is." (HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman; zie ook: RvS 12 november 2013, nr. 225.447). Het loutere feit dat een vreemdeling in illegaal verblijf onderdak krijgt van een familielid in België, houdt niet in dat vaststaat dat deze vreemdeling voorheen in zijn land van herkomst ten laste was van dit familielid en dat hij een recht op verblijf kan laten gelden met toepassing van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij meent dat het onredelijk is van de verwerende partij om de geldtransfers die haar zus gedaan heeft niet in overweging te willen nemen, nu haar zus de zaken voor hun moeder waarnam. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij bij het indienen van de aanvraag niet had toegelicht dat haar zus de zaken van hun moeder waarnam, evenmin werd hiervan een begin van bewijs neergelegd. Bijgevolg meent de Raad dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij om te oordelen dat deze geldtransfers niet aantonen dat de verzoekende partij reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

Voorts stelt de verzoekende partij dat de verwerende partij negeert dat zij een student was in het land van herkomst en bijgevolg ten laste was van haar moeder. Nergens uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de verwerende partij had geïnformeerd over het gegeven dat ze voor haar aankomst in België student was in Marokko en hierdoor ten laste was van haar moeder. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Daarenboven, het stuk, dat de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, geeft aan dat de verzoekende partij tot 15 juli 2004 les volgde op een lyceum in Tetouan. In haar eerste aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2009 op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft de verzoekende partij nochtans verklaard dat zij pas eind 2005 naar België gekomen is. Dit toont aan dat de verzoekende partij volgens haar eigen verklaring al meer dan een jaar voorafgaand aan haar komst van België geen student meer was.

De verzoekende partij betwist dat zij in de maanden voorafgaand aan de aanvraag gewerkt zou hebben in België. Zij betoogt dat het niet is omdat zij gekend is in de databank van de RSZ dat zij voorafgaand aan de aanvraag gewerkt heeft in België. De Raad wijst erop dat uit de stukken van het administratief dossier, met name de gegevens uit de Dolsis-databank, blijkt dat de verzoekende partij sedert januari 2015 tot januari 2017 op regelmatige wijze arbeid heeft verricht voor een interim-bureau in Agatha Berchem. Door louter te verklaren dat zij niet gewerkt heeft, maar zonder hiervan een begin van bewijs bij te brengen zoals bijvoorbeeld een verklaring van het interim-bureau, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de gegevens van de Dolsis-databank foutief zijn. Door louter te betogen dat de verzoekende partij niet over een verblijfsrecht beschikte, waardoor zij niet kon werken in België, toont de verzoekende partij evenmin aan dat de vaststelling uit de Dolsis-databank foutief is. Immers is de verzoekende partij als derdelander die haar Belgische moeder wenst te vervoegen in België vrijgesteld van een arbeidskaart van zodra zij een bijlage 19ter én een attest van immatriculatie heeft. Wanneer de verzoekende partij beroep aantekent tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt zij in het bezit gesteld van een bijlage 35. Ook wanneer je in het bezit bent van een bijlage 35, ben je vrijgesteld van een arbeidskaart. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij sinds 27 augustus 2012 meermaals in het bezit geweest is van een bijlage 19ter en een attest van immatriculatie, evenals van een bijlage 35 waardoor zij in België kon werken. Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij enkel rekening diende te houden met de periode voorafgaand aan de aanvraag, en dat zij in deze periode niet gewerkt heeft, wijst de Raad op hetgeen wat volgt. Uit de periode van 12 februari 2016 tot 19 augustus 2016 blijkt dat de verzoekende partij 26 dagen gewerkt heeft. Het gegeven dat de verzoekende partij voorafgaand aan haar aanvraag niet gewerkt zou hebben, mist feitelijke grondslag.

Daar de verzoekende partij *in casu* niet aannemelijk maakt dat zij in het verleden en heden ten laste is van de referentiepersoon en deze motieven op zich de bestreden beslissing kunnen schragen, kan de al dan niet gegrondheid van de grief met betrekking tot het gegeven dat de referentiepersoon ten laste van de sociale bijstand is, niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Te dezen heeft de verzoekende partij ruimschoots de mogelijkheid gehad om bij het indienen van haar aanvraag nuttig voor haar belangen op te komen en alle relevante bewijsstukken aan de bevoegde diensten van de verwerende partij over te maken teneinde aan te tonen dat zij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. Zij heeft aldus haar standpunt op nuttige wijze naar voren kunnen brengen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat zij door het bestuur voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen alsnog diende te worden uitgenodigd om stukken voor te leggen. Er blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris *in casu*, nadat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag in de mogelijkheid was om alle volgens haar dienstige bewijsstukken over te maken om te staven dat ten laste is van haar moeder, haar alsnog diende uit te nodigen om haar te horen.

De verzoekende partij roept tenslotte de schending in van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze toelicht waarom zij van oordeel is dat het hierboven vermelde artikel wordt geschonden. Een algemene verwijzing uit niet de voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregels die is vereist omdat er sprake zou kunnen zijn van een middel, als bedoeld in artikel 39/78 *juncto* 39/69, §1, 4° van de Vreemdelingenwet. Het onderdeel van het middel waarin de geschonden bepalingen niet worden toegelicht, is onontvankelijk.

Een schending van de hoorplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM.

3.2.1. De verzoekende partij vat haar middel als volgt samen:

“De betwiste beslissing schendt vooreerst onmiskenbaar bovenvermelde beginselen van algemeen bestuur, in het bijzonder de formele motiveringsplicht, door ten onrechte haar beslissing te steunen op het feit dat verzoeker “naar alle waarschijnlijk in 2012 voor het eerst naar België gekomen” is.

Nochtans blijkt duidelijk uit het administratief dossier van verzoeker dat verzoeker voor het eerst een aanvraag tot verblijf in België indiende op grond van artikel 9ter Vw bij brief dd. 15.12.2009 ingediend op 5.01.2010. Deze datum werd ook bevestigd in het arrest van de Raad van 27 april 2012, nr. 80434. Uit de stukken die verzoeker naar voor bracht, blijkt zelfs dat verzoeker reeds sedert december 2005 in België is. Dit blijkt duidelijk uit de volgende stukken:

- Het Schengenvisum dd. 28/12/2005 (stuk 3)

- Medische attesten van de heer M.(...) O.(...) dd. 03.02.2006, 07.02.2006, 13.03.2006, 21.03.2006, 09.05.2006, 15.05.2006, 14.07.2006, 26.07.2006, 15.11.2006, 21.11.2006, 02.01.2007, 09.01.2007, 26.01.2007, 22.02.2007, 19.02.2009, 18.11.2009 (stuk 17)
- Inschrijvingsfiche Nederlands tweede taal RG1 dd. 14.11.2006 (stuk 21)
- Aanvraag tot verblijf in België op grond van artikel 9ter Vw. dd. 14.12.2009 (stuk 4).
- Inburgeringscontract dd. 06.02.2013 (stuk 22)
- Certificaten gevolgde onderwijsmodules in België dd. 31.01.2013, 14.06.2013, 27.06.2013, 28.01.2014 en 23.06.2014 (stuk 23)
- Attest van inburgering dd. 31.10.2016 (stuk 24)

Door de betwiste beslissing te steunen op dit verkeerd feit, schendt verwerende partij de formele, minstens de materiële motiveringsplicht. Verzoeker stelt vast dat verwerende partij in haar nota met opmerkingen dit niet betwist. De betwiste beslissing toetst vervolgens dan ook op grond van verkeerde feiten het respect voor het gezins- en familieleven van verzoeker, voorzien in artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en schendt hiermee duidelijk de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht.

Alsook komt de verwerende partij vervolgens gestoelt op deze verkeerde feiten, op onredelijke wijze tot de beslissing dat artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging werd genomen.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

De beslissing komt vervolgens ook op onredelijke wijze en op niet afdoende gemotiveerde wijze tot de vaststelling dat het gezins- en familieleven van verzoeker zou gerespecteerd zijn. Daarmee schendt de beslissing niet alleen de motiverings-, zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, doch ook artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 alsook artikel 8 EVRM.

Door de weigering van verblijfsrecht en door het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zijn gezinsleven verder te zetten.

Uit de betwiste beslissing van 30.01.2017 blijkt niet afdoende dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het gezinsleven van verzoeker met zijn moeder en zijn andere familieleden.

Verwerende partij stelt enkel dat verzoeker als volwassen persoon mag verwacht worden dat hij een eigen leven kan opbouwen.

Zowel de moeder van verzoeker, zijn zussen, schoonbroers, neefjes en nichtjes verblijven in België en bezitten de Belgische nationaliteit (stukken 5-7). Verzoeker heeft geen familie in Marokko (zie stuk 18). Verwerende partij ontkent dit niet.

Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoeker dienaangaande aanbrengt zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van de ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind en de reële band tussen ouder en kind (RvV nr. 169 476 dd. 9 juni 2016).

Er is duidelijk sprake van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de moeder. Dit blijkt duidelijk uit: het samenwonen van betrokkenen; verzoeker zijn materiële afhankelijkheid van de moeder; en de moeder haar medische alsook lichamelijke/psychische afhankelijkheid van verzoeker.

De aanwezigheid van verzoeker is onontbeerlijk voor de moeder van verzoeker, zoals verzoeker duidelijk aantoon met het medisch attest, alsook zoals blijkt uit de feitelijke omstandigheden. Ten onrechte besluit verwerende partij dat door de aanwezigheid van andere familieleden niet kan gesteld worden dat de aanwezigheid van verzoeker onontbeerlijk is. Verwerende partij heeft hieromtrent nooit navraag gedaan bij verzoeker noch bij zijn zussen. Indien verwerende partij dit had gedaan dan had zij ervan kennis gekregen dat verzoeker wel degelijk de enige persoon is die nog bij zijn moeder kan inwonen. De dochters in België hebben een eigen gezinsleven met kleine kinderen en kunnen daar niet voor instaan. Het medisch attest bevestigt uitdrukkelijk dat de moeder van verzoeker bewaking vereist (stuk 20).

Verwerende partij interpreteert het gezinsleven daarenboven te eng alwaar hij dit enkel vanuit het oogpunt van een eigen gezin voor verzoeker bekijkt. Gezins- en familieleven is meer dan een eigen gezin doch behelst ook het samenzijn en samenleven met de ouders, zussen, broers, neven en nichten. Niemand kan verplicht worden een eigen gezin te stichten.

Door zijn moeder en al zijn zussen verblijfsrecht te verlenen in België en zelfs de Belgische nationaliteit te verlenen en verzoeker aanhoudend verblijfsrecht in België te weigeren, valt de scheiding van het gezin en de enige familie die hij nog heeft, wel degelijk onder de verantwoordelijkheid van de Belgische overheden.

Er is dus wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM alsook van artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Voor het overige verwijst verzoeker naar zijn verzoekschrift.

Gelet op het bovenstaande is het tweede middel ernstig.”

3.2.2. Waar de verzoekende partij het bestreden bevel inhoudelijk bekritiseert, voert zij in weze de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van artikel 7, §1, 2° van de Vreemdelingenwet, daar het legaal verblijf van de verzoekende partij is verstreken. De verzoekende partij betwist dit niet en voert geen kritiek aan die gebaseerd is op artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat de verwerende partij mogelijks een verkeerde datum van aankomst in België heeft vermeld, doet geen verdere afbreuk aan de motivering dat het legaal verblijf van de verzoekende partij op het moment van het nemen van het bestreden bevel was verlopen.

De verzoekende partij betoogt echter dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geschonden is door het bevel om het grondgebied te verlaten.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt : *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”*

Dit artikel vormt de omzetting van artikel 5 van Richtlijn 2008/115/EG over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het blijkt uit de lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn dat bij een verwijderingsmaatregel moet rekening gehouden worden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkenen. Deze drie te respecteren elementen vinden eveneens hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van foltering en van onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen) en 7 (onder meer eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en tevens in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft blijkens zijn bewoordingen enkel betrekking op een verwijderingsmaatregel, *in casu* dus de tweede bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich bij het nemen van de tweede bestreden beslissing heeft gebaseerd op foutieve feiten, namelijk dat de verzoekende partij *“naar alle waarschijnlijkheid in 2012 voor het eerst naar België is gekomen”*. De verzoekende partij stelt echter dat zij reeds sedert december 2005 in België verblijft. Zij betoogt verder dat in het bestreden bevel geen

rekening wordt gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij met haar moeder en de andere familieleden.

Zoals eerder gesteld, vindt de bepaling in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat er rekening gehouden moet worden met het gezins- en familieleven van de vreemdeling, zijn weerklank in artikel 8 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij betoogt dat zij een beschermenswaardig gezinsleven heeft met haar moeder. Zij wijst erop dat haar moeder, haar zussen, haar schoonbroers, samen met haar nichtjes en neefje in België verblijven en de Belgische nationaliteit bezitten. De verzoekende partij wijst eveneens op de samenwoning met haar moeder, op haar financiële afhankelijkheid van haar moeder en op de moeders afhankelijkheid van de verzoekende partij zelf.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt dat *“de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden”* (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

De afhankelijkheidsrelatie moet aldus de gebruikelijke banden, die tussen gezins- en familieleden bestaan, overstijgen. *In casu* dient een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie worden aangetoond tussen de verzoekende partij en haar moeder en de overige in België verblijvende familieleden.

Uit een eenvoudige lezing van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten blijkt dat er gemotiveerd werd inzake het gezins- en familieleven van de verzoekende partij:

“Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is,

is een bevel het enige alternatief. Een groot deel van de familie van betrokkene blijkt inderdaad sinds jaren woonachtig in België. Wanneer betrokkene zelf precies is aangekomen in België en in hoeverre hij hier ononderbroken heeft verbleven is niet helemaal duidelijk, echter betrokkene kan geen verblijfsrecht ontlenen aan jarenlang (illegaal) verblijf in België, door het achtereenvolgend indienen van verblijfsaanvragen die geen van allen gegrond bleken. Hij is naar alle waarschijnlijkheid in 2012 voor het eerst naar België gekomen, hij was toen reeds een volwassen persoon. Van een volwassen persoon mag worden verwacht dat hij een eigen gezins- en familieleven kan opbouwen in het land van herkomst, zonder nabijheid van een aantal familieleden, te meer daar hij kennelijk over de professionele kwaliteiten beschikt, alsook intussen de nodige ervaring door tewerkstelling in België, om zelfstandig in zijn eigen bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Door de aanwezigheid van andere familieleden in België kan evenmin worden gesteld dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk zou zijn voor de referentiepersoon. Wel integendeel, uit de voorgelegde stukken blijkt wel degelijk dat zij begaan zijn met haar welzijn."

De verzoekende partij wijst op haar financiële afhankelijkheid van haar moeder. Echter wordt in het bestreden bevel gemotiveerd dat de verzoekende partij kennelijk over de professionele kwaliteiten beschikt, alsook de nodige ervaring door tewerkstelling in België, waardoor zij zelfstandig in haar eigen bestaansmiddelen kan voorzien. De verzoekende partij laat na deze motieven te weerleggen. Bovendien blijkt uit de bespreking van het middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij nog niet heeft gewerkt in België. Met dit betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- en familieleven.

De verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld in artikel 40bis juncto 40ter van de Vreemdelingenwet, met name dat nu de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar zij het bewijs moet leveren dat zij ten laste is van haar Belgische moeder, verschilt in wezen dus niet van wat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vereist te vallen, met name dat er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, met name het aantonen van het bestaan van een gezinsleven, waarbij bijkomende elementen van afhankelijkheid tussen een meerderjarige zoon en de burger van de Unie worden vereist. Uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt ten laste te zijn van haar Belgische moeder, waardoor er geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aangetoond wordt. Voorts wordt in het bestreden bevel gemotiveerd dat de verzoekende partij kennelijk over de professionele kwaliteiten beschikt, alsook de nodige ervaring door tewerkstelling in België, waardoor zij zelfstandig in haar eigen bestaansmiddelen kan voorzien. De verzoekende partij laat na deze motieven te weerleggen, waardoor ze niet aannemelijk maakt dat ze heden op een meer dan gebruikelijke manier afhankelijk is van haar moeder. Bovendien blijkt uit de bespreking van het middel ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, dat de verzoekende partij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij nog niet heeft gewerkt in België. Het louter gegeven dat de verzoekende partij met haar moeder samenwoont en dat zij de Belgische nationaliteit heeft, toont op zich geen meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie aan.

Door te wijzen op de Belgische nationaliteit van haar moeder en haar andere familieleden, toont de verzoekende partij geen afhankelijkheidsband aan die verdergaat dan de gewone affectieve banden, waarmee de verwerende partij rekening diende te houden.

De verzoekende partij voert verder nog aan dat er tevens een afhankelijkheid van de moeder ten aanzien van haarzelf bestaat en verwijst daarvoor naar een medisch attest dat zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd. De Raad stelt vooreerst vast dat dit medisch attest dateert van 6 maart 2017, dus na het nemen van de bestreden beslissingen. Het kan niet aan de verwerende partij worden verweten dat zij geen rekening houdt met elementen die haar niet ter kennis werden gebracht voor het nemen van de bestreden beslissingen. Bovendien blijkt niet uit het administratief dossier dat de verzoekende partij eerder al aan de verwerende partij heeft medegedeeld dat zij mee de medische zorg van haar moeder op zich neemt. In het bestreden bevel wordt overigens ook gemotiveerd dat *"door de aanwezigheid van andere familieleden in België evenmin kan worden gesteld dat zijn aanwezigheid in België onontbeerlijk zou zijn voor de referentiepersoon. Wel integendeel, uit de voorgelegde stukken blijkt wel degelijk dat zij begaan zijn met haar welzijn"*. Door te betogen dat de verwerende partij dit niet kan stellen daar zij nooit navraag heeft gedaan bij de zussen van de verzoekende partij of bij de verzoekende partij zelf, weerlegt de verzoekende partij de motieven niet.

De verzoekende partij stelt ook dat de verwerende partij zich op foutieve feiten heeft gebaseerd, daar zij reeds in 2005 in België is aangekomen en niet pas in 2012. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat de verwerende partij in haar eigen motivering aangeeft dat de eigenlijke datum van aankomst moeilijk te achterhalen is en dat zij de term '*naar alle waarschijnlijkheid*' gebruikt. Bovendien wordt er gesteld dat de verzoekende partij in 2012 reeds een volwassen persoon was. Door te betogen dat de verzoekende partij reeds sinds 2005 in België verblijft, weerlegt de verzoekende partij de overige motieven niet, daar zij in het verzoekschrift verklaart geboren te zijn op 17 juni 1983 en zij dus in 2005 22 jaar was, en als volwassen persoon kon worden beschouwd. De verzoekende partij toont niet aan dat zij belang heeft bij haar kritiek, nu blijkt dat zij reeds in 2005 volwassen was en verder niet aantoon op welke manier een latere datum van aankomst in België de beoordeling van het gezins- en familieleven heeft beïnvloed.

De Raad wijst er nog op dat hij als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De Raad kan dus geen rekening houden met het medisch attest van 6 maart 2017, noch kan hij zelf het gezins- en familieleven van de verzoekende partij beoordelen. Hij kan enkel uit het voorgaande vaststellen dat de verwerende partij niet kennelijk onredelijk heeft geoordeeld dat er geen sprake is van een beschermenswaardig gezins- en familieleven.

Voor zover de verzoekende partij van oordeel zou zijn dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten een inbreuk uitmaakt op haar privéleven, dient de Raad vast te stellen dat zij geenszins *in concreto* aantoon dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de overige motieven inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet in de synthesesmemorie niet betwist, namelijk dat de verzoekende partij geen minderjarige kinderen heeft en dat er evenmin sprake is van een probleem betreffende de gezondheid van de verzoekende partij.

Gelet op het voorgaande wordt dus evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is derhalve ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De verzoekende partij toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn, noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS